

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	2.50 mleri
PE JUMĂTATE AN	1.30 ..
PENTRU STRĂINĂȚAȚI PE AN	3.- cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HARSFA-U, 33
TOATE SCRIERILE LA V. BERBECA R, KÖRÖS-BÖKÉNY

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

Jertfa de espiare a lui Christos. :-:

(Rom. 3, 24-26; I. Ioan 2, 2.)

Fapta cea înlocuitoare în viața și moartea lui Christos espiază păcatele noastre, pentru că e mai înainte o faptă de suferință. „Dumnezeu a trimis pre Fiul său, ceel născut din femeie, venit sub lege; să rescumpere pre cei de sub lege.“ (Gal. 4, 4. 5.) Pre cei puși sub lege trebuia să-i rescumpere El prin aceea, pecând s'a pus pe sine Sub porunca legii. Fiul lui Dumnezeu ocupă în viața sa poziția unui serv. Fără patrie și fără de posesiune este descoperitorul regentului lumii, acela bărbat prin care a ajuns împărăția lui pe pământ la efect! El poșede supunerea unui fiu și ocupă poziția unui serv! Astfel e viața sa suferință, întreaga sa suferință un fapt, cu care El înlocuiește pre frații săi păcătoși înaintea lui Dumnezeu, a le câștiga mântuirea. Mai mult să estinde faptul suferinței lui Iisus prin sarcina, care a pus-o Dumnezeu pe El. „Pre cel ce nu a cunoscut păcat, l-a făcut păcat pentru noi.“ (II. Cor. 5, 21.) Numai unul în persoană nevinovat poate pași în mijloc pentru omenimea păcătoasă. Din urmarea acestei sarcină de păcate purtată de El suferă El pedeapsa noastră.

Părăsirea lui Iisus din partea lui

Dumnezeu este în legătură cu păcatele noastre, și pentru aceea trebuie să rabde Christos aceea ca o judecată asupra păcatului. Iisus, căruia atinderea cu Părintele său 'i este cea mai mare lipsă, trebuie ca tocmai în acest chin plin de durere să fie lipsit de încurajarea Părintelui. Nici o lumină din afară! Nici o lumină de sus! Și totuși să răpaușă bunăvoința lui Dumnezeu pe El; numai descoperirea buneivoință prin Părintele a venit ca pedeapsă pentru păcatele noastre la tăcere; nici o rază a iubirii lui Dumnezeu nu luminează pentru El în adâncime, pentru aceea să descarcă preste El toate puterile întunecului și ale iadului cu putere nimitoare.

Accea părăsire de Dumnezeu este boldul cel mai rănit pentru Christos în judecată asupra păcatului. Fără de ea ar pierde moartea lui Iisus puterea ei espietore, care din aceea stă, că Iisus suferă moartea ca un blăstem, ba, devine blăstem pentru noi, că binecuvântarea lui Abraam să poată ajunge națiunilor. (Gal. 3, 13. 14.) Promisiunea patriarhală sună spre binecuvântare, iar legea ce a venit în mijloc atărnă preste aceia, cari au păcătuit cu un blăstem. Ca să se poată revărșa fluviul binecuvântărei, trebuie să piară zăgazul (dolma) blăstemului; dară delăturarea lui să poate numai întâmpla, de nu vrea să ajungă D-zeul cel drept în contrast cu propria

lege, prin îndeplinirea blăstemului. Aceea s'a îndeplinit întru Christos, care pre poporul mijlocitor de binecuvântare Israil cel chiămat l-a rescumpărat de blăstemul legii sinaitică prin aceea, că a lăsat să fie însuși nimerit de blăstem, ba, îl luă pe sine, așa că el în persoană arătând blăstemul cel împlinit și moare ca un spânzurat cu dispreț pe cruce, acărui cadavru, ca să nu spurce țara, tot în aceea zi trebuie sa fie și îngropat. Astfel e șters blăstemul legii, și binecuvântarea lui Abraam poate ajunge la păgâni. După Rom. 8, 2 condeamnă Dumnezeu păcatul în trup, care a zădărnicește împlinirea legii, ca îndreptățirea ei să se îplinească în noi, pecând Dumnezeu odată pentru todeauna în corpul Fiului său, în cel Unul pentru toți, a adus o judecată asupra păcatului, prin urmare făgăduința, care o împarte legea împlinitorilor ei, ajunge la împlinire. Apostolului 'i sună trupul nimic pe cruce ca zidul cel despărțitor și îndepărtat a vinei păcatului, ca înscrierea cea mărturisitoare contra noastră, dară acuma pironită pe cruce și așa străpunsă și ștearsă (Col. 3, 14.), ca catapeteasma cea sfășiată și astfel delăturată a sanctuarului (Ebr. 10, 20). Înse pânăcând Iisus să cufundă în noaptea părăsirii de Dumnezeu și să face blăstem pentru noi, să ține El neclătit tare în comunitatea cu Dumnezeu, întinde El din adâncime nemăsurată a îndepărtării de Dumnezeu mâna credinței sale după Părintele său și rocomandă în moarte spiritul său în mânele lui. (Luca 23, 46.) Prin aceasta biruind asupra tuturor puterilor morții și a iadului, espiază El păcatele noastre și face cu puțință împăcarea și rescumpărarea oamenilor. Acuma poate judecata avea un sfârșit pentru ei. Dacă ei însăși să condeamnă, poate Dumnezeu înceta, a-i condeamna, căci întru Christos s'a îndeplinit condamnarea, care au meritat-o ei prin vina lor.

Fapta cea mijlocitoare a lui Christos espiază păcatele noastre, pentru că

mai departe moartea lui, este o faptă proprie, de bună voia. „Nimene nu o ia (viața) dela mine, ci eu o las însumi.“ (Ioan 10, 18.) La aceasta îl înduplică iubirea sa intimă către oamenii cei condamnați și ascultarea către Părinte său. „Au și se pare, că nu pot ruga acum pre Părintele meu, și să-mi dee mai mult de douăsprezece legioane de îngeri?“ zice El către Petru, când să pun mâinile pe El. Dară El nu vrea să facă aceasta cerere. „Dară cum se vor împlini scripturile, că așa trebuie să fie?“ (Mat. 26, 53. 54.) Profeția descoperă, că voia lui Dumnezeu a țintit spre moartea lui Mesia. Cum Iisus la sărbătoarea corturilor adaugă cuvintelor după Ioan 10, 18: „Acest, ordin am primit dela Părintele meu.“ Așadară Iisus nu moare de ura vrăjmașilor săi, ci de voia lui Dumnezeu, de care vrea să asculte. Dapoi că El însăși a rugat pre Părintele său, ca El să se învoiască la darea vieții sale pentru oi. El zice: „Eu am putere, a o lăsa.“ (Ioan. 10, 18.) Păstorului 'i este moartea binevenită, pentru că aduce mântuire turmei.

Faptul mijlocitor a lui Christos espiază păcatele noastre, pentru că în fine moartea lui este o moarte sfântă; că El suferă fără de vina sa proprie. „Care prin Spiritul cel vecinic s'a adus pre sine (jertfă) fără pată lui Dumnezeu.“ (Ebr. 9, 14.) Cel nevinovat suferă pentru cei vinovați. Aceasta-i cu puțință prin pozițiunea lui Christos către omenime. Iisus stă în nevinovăția sa personală nu deasupra ori lângă ea, ci în fruntea ei și astfel aparține într'una cu omenimea. Iisus, ca acela în sine-și nevinovat, e hotărât, a arăta aceasta aparținere până în cele din urmă urmări ale păcatului. La aceasta află sfințenia sa desevărsirea și dovada cea mai înaltă și o face ca perfectă. Toate puterile răutății și urăi pășese contra lui. El este sbiciuit, scuipat, disprețuit și blăstemat, suferințele sale lăuntrice și de din afară crește pe cruce la cea mai grea a toate sar-

cinile; dară nici o nerăbdare, nici o mișcare lină a amărăciunii nu să arată în inima. Rescumpărătorului sdrobit. Autorul mântuirii noastre devine „desevărsit prin suferințe.” (Ebr. 2, 10.) Puterea păcatelor și a iadului nu-l capătă în puterea lor, mai mult servesc ele la aceea, a descoperi mărima lui lăuntrică în întreaga ei mărire biruitoare.

Din Wge.

Epistola lui Pavel către Efesenii. :-: :-:

De H. Meyer.
Continuare.

V. 9. „Făcându-ne cunoscut misterul vocii sale”. Aceasta-i o „cunoștință” mare, fericită, sfântă, minunată și misterioasă. Este o cunoștință descoperită de Dumnezeu, care previne „înțelepciunii și priceperei”, despre care vorbește apostolul la v. 8 și și trebuie să prevină, fără de care Dumnezeu nu o poate da „după bogăția charului său”. Este înse o „cunoștință” care o poate omul căpăta, după ce deveni „plăcut intru cel iubit” și a primit „rescumpărarea prin sângele lui”, iertarea păcatelor „după bogăția charului său” — și aceasta a primit-o prin „tot felul de înțeleptiune, și pricepere”.

Un misteriu este, ceea ce numai unul știe și nimene altul. Astfel de misterii sunt foarte multe și ele sunt așa diferite, așa felurite și a diverse, cum sunt posesorii lor. De care soiul ele sunt, aceea atârână în fiecare caz dela caracterul și cugetul, dela starea spirituală, sau și nespirituală și caracterul posesorului lor. Misterul oarecărui om, și a oarecărui ființă este totdeauna misterul voinței sale, care nimene nu știe decât sângur posesorul și acela, căruia el o descopere. (I. Cor. 2, 11.) Astfel este și cu toate, cari privesc voia lui Dumnezeu: El este și rămâne pentru fiecare om și

pentru fiecare altă creatură un secret (misteriu) ascuns în Dumnezeu, pânăcând însăși Dumnezeu prin cuvântul și Duchul său o descopere: (I. Cor. 2, 9—14; Efes. 3, 5; Mat. 3, 11.) Iar înaintea lui Dumnezeu nu există secret, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor săi. (Ebr. 4, 13.) Înaintea lui e tot sfatul inimelor, a toți oamenii, a tuturor îngerilor și diavolilor, — și chiar secretul răutății, descoperit. (I. Cor. 4, 6; II. Tess. 2, 7. 8.)

„Misteriul vocii sale,” despre care vorbește aici apostolul, privește mai ales voia cea până aci încă pe deplin nedescoperită a lui Dumnezeu, că și națiunile păgâne să aibe parte deplină în mântuirea făgăduită iudeilor, lătită între iudei și dela iudei viitoare. (Ioan 4, 22; Isa. 2, 3.) „Ca păgânii să fie conștenitori și din același corp, și părtași făgăduinței lui în Christos prin evanghelie.” „Ca acum începătorilor și puterilor în cer să fie cunoscută prin biserică înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri.” (Efes. 3, 5—10; 2, 11—12; Rom. 16, 25. 29; I. Cor. 12, 23; Gal. 3, 26—29.)

După cum am mai zis sus, este o „cunoștință”, care previne întoarcerea la Dumnezeu și credința în Christos, (Fapt. 20, 21.) ba trebuie să-i prevină: Cel ce vrea să vină la Dumnezeu, acela trebuie să știe că el este. (Ebr. 11, 6.) Cum să crează într’acela, de care n’au auzit? (Rom. 10, 14. 15. 17; Mat. 28, 19. 20.) Și de sigur, și aceasta „știința” e tot așa prețioasă, ca și foarte de lipsă, dară încă nespuse de prețioasă și fericită este aceea știință, care vine din credință și din sântirea mântuirii și prin posedarea și gustarea lor. Deplină pătrundere în comunitatea cu Dumnezeu și în comunitatea sfântului și fericitului său popor pe pământ și a tuturor sfinților săi, a oamenilor și îngerilor în cer. (Ebr. 12, 22—24.) A avea parte în comunitatea sa cu toate darurile ei spiri-

tuale și bunuri cerești (v. 3). În Domnul ei, prin Domnul ei și dela Domnul ei; a fi de același corp și membru în comunitatea sa (Efes. 3, 6), care este corpul său, adică „plinătatea celui ce împlinește toate în toți” și cu aceasta a sta în comunitate cea mai intimă, mai deplină și mai adevărată cu El și a-l avea pre El, capul tuturor, ca cap. (v. 22, 23; I. Cor. 10, 17; Rom. 12, 5; I. Cor. 12, 12—17; Efes. 4, 15, 16; 5, 30.); a se edifica ca pietre vii spre casă spirituală și spre preoție sfântă, a aduce jertfe spirituale, care sunt plăcute lui Dumnezeu (I. Petru 2, 5.); intrarea în continu în comunitatea suferințelor lui și a deveni tot mai asemenea morței sale. (Fil. 3, 10; Rom. 8, 17.) Cunoștința cea tot mai bogat venitoare a mântuirii și cunoștința cea prin aceasta tot mai mare devenitoare de Dumnezeu și de Christos (Ioan 17, 3.) și a bogăției nescrutabilei alui Christos (Efes. 3, 8.) și a mărimii nemăsurată a caracterului lui Dumnezeu prin bunătatea sa către noi în Christos Iisus (Efes. 2, 7.) aduc „cunoștința” cea tot mai fericitoare și mai prețioasă a „misteriului voiei sale.”

„După plăcerea sa.” Fără ca oarecumva, sau prin oare ceva, afară de El, a fi înduplicăți la aceasta. A fost toate numai voia sa de tot liberă, numai din El, sânghur din propria sa ființă și încă, pentru că lui însăși i-a fost așa plăcut. Așa a fost voia sa bună, desevărsită și lui plăcută. (Rom. 12, 2.) Era așa voia lui, pentru că lui sânghur așa i-a plăcut și El așa și numai așa își află în misteriu voiei sale și în împlinirea ei, plăcerea sa.

„Care a hotărit-o în sine-și.” Naștere de începutul veacurilor și înaintea întemeierii lumii a „hotărit în sine-și” întregul misteriu a voiei sale și întreaga ei împlinire, ca, și cum să se împlinească, să ne-o facă nouă cunoscut, și a o aduce la îndeplinirea ei deplină și vecinică. Cum este misteriu voiei sale după plăcerea

sa din vecinicie, — naintea veacurilor și naintea întemeierii lumii, — așa și hotărîrea lui, a ne-o da de știut, adică, a o aduce la îndeplinire deplină, desevărsită și vecinică. Hotărîrea lui privește numai întregul „misteriu a voiei sale după plăcerea sa,” și a ne-o da întreg, și întreaga ei împlinire de cunoscut și a o aduce întreagă și pe deplin și pe veci la îndeplinire. Aceștia „noi” sunt toți aceia, cărora le vorbește „misteriu voiei sale după plăcerea sa”, pre cari el și i-a rânduit, hotărit și ales după voința sa bună, desevărsită și lui plăcută, ca ei să fie asemenea chipului Fiului său. Sunt dară toți aceia pre cari El cu puternica sa chemare i-a chemat, pre cari i-a și îndreptat, și pre cari i-a și glorificat și toți, pre cari El încă în asta vreme îi va chema, îndrepta și glorifica. (Rom. 8, 28—29.)

„În El.” Adecă în cel iubit (v. 6.) în Fiul său Iisus Christos: În El sunt toate făcute și în El a fost și este toată viața și aceea viață, care este în El, este sânghur lumina și viața oamenilor. (Ioan. 1, 3—4.) Dela El și prin El și către El sunt toate lucrurile. (Rom. 11, 26.) Prin El sunt toate făcute câte sunt în cer și pe pământ, cele văzute și nevăzute — și toate există în El. (Col. 1, 15, 17; Efes. 3, 9.) Dară precum toate câte sunt numai prin El sunt, așa, și mai mult, și îndeosebi întreaga noastră mântuire și rescumpărare și toate câte privesc mântuirea din păcatele noastre și de vecinica mână alui Dumnezeu, câte privesc restaurarea noastră în chipul lui Dumnezeu și a lui Christos și la ajungerea înfieri noastre către Dumnezeu: „Nu este în nimene mântuire, nici nu este alt nume dat sub cer oamenilor, în care să se mântuiască.” (Fapt. 4, 12.) Dela El sânghur vin ei toți „în Christos Iisus, care ni s'a dat dela Dumnezeu spre dreptate și spre sfințenie și spre rescumpărare.” (Cor. 1, 30.) Așa dară este întregul „misteriu voiei lui după plăcerea sa” care El a hotărit și ne-a dat în știre, numai „în El.”

Servul.

Dela Christina Roy.

(Continuare)

Capitolul 6-lea.

Iarna trecuse și primăvara venise; dară era așa ca o pasere frumoasă, care zboară, zboară, cântă, îmbucură inimile și -- nu m'ai văzut -- a dispărut. Primăvara cea plăcută făcu loc unei vară fierbinte, că aceea cu doi ani mai nainte, când veni Method Rujanski pentru întâia-și dată în casa lui Ondrașic.

Într'un după amiază stătea tânărul Ondrașic (așa îl numeau vecinii după femeia lui, deși numele lui era Rașo) înaintea cășii. El era deja sănătos și privea într'acolo, unde nainte a merge el la America stătea colina cea urtă. Colina nu mai era, în locul ei stătea în mijlocul unei grădină nouă, frumoasă de pomăt, încunjurată de un gard viu, o casă, care nu era foarte mare, dară așa considerabilă și frumoasă, că în satul întreg nu puteai găsi asemenea ei. Ferestrele erau frumoase și mari; dincoace era poarta și curtea, spre comună ducea o ușă în lăuntru ca la o prăvălie.

„Cine ar fi gândit la așa ceva?“ zise tânărul bărbat. „Noi o avurăm nainte noastră și o lăsarăm să zacă nefolosită; și el, cât de ușor ajunsese la o casă frumoasă? Numai de așa ști, la cine mă aminteste el, nu într'atăta fața, dară glasul! Eu trebuie să fi văzut undeva așa un om, dară unde?“

Dară nu numai tânărul Rașo să minuna de aceea casă, ci toți în comună. Când abea să desprimăvară, s'a început zidirea. Method tocmi la aceste zidarii comunei. Tot locul de pământ trebuia să fie folosit. Acoșimântul lăsa el să fie altcum legat, de cum s'a obicinuit aici a se face, așa că el avea în pod așa cămări mari ca odăi, și jos era tot locuibil. Și deși erau toate numai din material crud, totuși era așa tare și frumos ca din cărămizi arse. Zi după zi

veneau oameni, a privi minunea, și mai mulți că unul clătină din cap, și zise: „În fapt, și eu vreu să o fac așa.“

Method locuia în toată aceea vreme la Ondrașic; dară el nu mai servea la ei, ci plătea mâncarea sa cu banii. La zidari și lucrători le ferbea femeia Podhaischi; el nu voia să pună acest lucru mare pe femeile dela Ondrașic, deoarece ele și așa aveau mult de lucru pentru casa lor.

Înse oamenii să se minuneze și despre altceva. Petraș nu făcu birt și nici nu vor face, nici prăvălie. Mai întâiu le costă lor nunta cea groaznică mulți bani, a doua oară boala cea lungă a ginerelui, a treia trebuia să obleze și să renoveze odaia de nainte. Lor le părea bine că putură acela loc, unde era să fie birtul, să-l folosască ca locuință; că în odaia trebuia să se facă podul, ferestrele și ușile din nou. Vecinii auziră, că Petraș s'ar fi învoit cu Method, ca el în casa sa nu numai pentru sine locuință, ci și pentru Samco una și o prăvălie să facă. El o și făcu, și încă în săptămâna viitoare deja.

Bătrînul David întinări binișor, în tot locul era el cu sfat și ajutor la mână; pentru un fiu al său nu s'ar fi putut el mai bine îngriji. Oamenii să minunau și de ovreu, care era ca schimbat. Mai nainte abea puteau auzi din el afară de salutare vr'un cuvânt de „da“ ori „nu“. Astăzi vorbea el mai nainte, și atât de prietenoasă era fața lui, ca și când ar fi devenit mai tânăr, cu toate că era alb ca un porumb.

„Ce o deosebire!“ ziceau femeile, „mai nainte umbla el așa destrămat și murdar, și acuma are cămașă albă și haine curate, că nu 'i scârbă la femeia lui Podhaischi, a spăla pentru un ovreau! Dară ea și lucră de toate, și odaia i-a vărui-o nu de mult și i-a îmbrăcat pătul; el și-a cumpărat îmbrăcăminte noui la pat. În odaia încă i la el mai regulat.“ Așa cleve-teau femeile și adăugară: „Dară cum este numai, că fiecare, care ajunge

în atindere cu servul lui Ondrașic, să schimbe așa? Numai el rămâne tot același. Noi om vedea, cum o fi el, când va locui în casa cea nouă. Doară 'i vor da a lui Ondrașic și fata lor, pentru că îl onorează așa mult."

"Oh, și Petraș i-ar da bucuros fata sa, numai de ar vrea el; dară el nici nu gândește la aceea." Dară nevasta lui Rașo o ghicise, că Method peți la Ondrașic pentru Dorca după Samco. „Și dacă-i olog, dară de altcum e sănătos; și dacă să apuceă ei de prăvălie, va putea sub binecuvântarea lui Dumnezeu cu ușor susține o femeie. Amândoi iubesc pre Dumnezeu și merg la olaltă pe calea, care duce la mărirea vecinică." Atâta spuse el, celelalte o fi spus probabil încă Samco, și cu Dorca vorbiseră ei deja. Dorca n'a fi gândit, când ajută a asemeni colina, că ea va locui oarecândva acolo.

"Este minunat în lume!" să uimeau femeile. Și ele aveau drept.

Capitol 7-lea.

Și iarăși era o seară frumoasă de vară. Lumina lunei să revărsa ca argint curgător preste comună, grădinele de pomăt, livada cea frumoasă și păduri. Câteva raze picară și pe coliba bătrînului David, luminară banca și pre bătrînul șezând pe ea. El era îmbrăcat sărbătorește, și o oarecare dispozițiune serioasă, festivă zăcea pe fața lui. El precaueta și să minuna despre sine însăși. De ce avea el astăzi așa bucurie? De ce să bucura el așa, că Samco Petraș își deschide o prăvălie, și că el a ajutat mult la aceasta? Bătrînul nu să putea pre sine însăși înțelege. De unde veni în el iubire către oameni? Că el n'a iubit mai nainte nici când oamenii streini, n'a sâmtit la olaltă cu ei, durerea lor nu-l dorea, bucuria lor nu-l îmbucură. Și astăzi era să plângă de bucurie, când Dorca veni la el acolo în prăvălie și pe cât de

voioasă era, îi zise: „Domnul Iisus îți respâlcească toate, câte bine ai făcut lui Samco!" Și să bucura așa mult, că acești doi tînări să iubeau, că erau așa buni, că vor fi fericiți la olaltă, și că și el le-a putut ajuta la aceasta. Încă îi Samco și Method îi mulțămira, și aceasta pică atât de bine bătrînului.

Până astăzi am trăit cu numai înzădar în lume, eugetă bătrînul, eu îmi trăiam numai mie; numai acuma, că încep, a face altora bine, o văd, ce este datorința omului în lume, și pentru ce poruncește Dumnezeu a iubi pre aproapele ca pre sine. Într'aceasta este fericirea. Mulți oameni au trăit în jurul meu, ei să năcăjau, și cu i-ași fi putut ajuta ori sfătu; dară eu nu o făcui, așadară nici nu aveam, de ce mă bucura. Eu o văzui, că ei mă nesocoteau, că nu mă iubeau; oare pentru ce să fie iubit ei pre bătrînul David? La nimene nu i-am făcut nedreptate; pe aceasta s'a închipuit inima mea, că David e cu mult mai bun ca aceia oameni, între cari locuiește, dară el nu era. Oare pentru ce să mă fie iubit cineva?

„Fiul omului n'a venit, ca să 'i se servească, ci ca să servească," zice Christos. Oh Adonai, nu mă lăpăda, dacă zic: Christosul meu! Eu nu-mi pot ajuta și sunt un om păcătos; Ierusalimul nu mai este, templul nu mai este, chivotul așezământului nu mai este, jertfe încă nu sunt, și fără vărsare de sânge tot nu este iertare de păcate. Eu trebuie să am un miel. Eu cred, că Iisus Christos este Mielul tău. De este un păcat ori vînzare contra ta Dumnezeu lui Iacob, atunci ucide-mă îndată, iar de nu, atunci sângele lui Iisus Christos mă curățască de păcatele mele. Eu pun mânele mele pe Mielul, care s'a junghiat pentru mine.

„Noi toți rătăcitu-ne-am ca oile, înturnatu-ne-am fiecare în calea sa, iar Iehova lăsatu-l-a să-l nîmerească fără-de-legea noastră a tuturor. El apăsă

și chinuit era, și totuși n'a deschis gura sa. Adusu-s-a ca un miel spre junghiere; și ca oiaia mută înaintea tunzătorului ei, n'a deschis gura sa. Astfel merse Mesia meu, Imanuelul meu, în moarte. Eu m'am opus, dară nu mai pot; eu cred, că el trăește, că el trăește la tine, da, că el trăește în inima bătrînului David!" Bătrînul apăsă amândouă mîinile către inimă, și așa o strălucire revărsă bătrîna sa față, că să vedea ca unul dintre cei bătrîni înaintea tronului lui Dumnezeu.

Eu m'am tot rugat ca David: „Deschide ochii mei, ca să văd minunile legii tale!” Dumnezeu părinților mei, Abraam, Isaac și Iacob, tu m'ai ascultat și m'ai luminat cuvântul tău! Eu m'am opus, nu am înțeles și nu voiam să înțeleg; dară eu nu mai pot, eu nu vreu să mă opun că Saul.

Deci am crezut, că Iisus din Nazaret este Christos, Mesia, Fiul tău, și că tu și mie mi l'ai dăruit.“

Bătrînul tăcu, numai buzele lui să mai mișcau; ce a vorbit el mai departe, aceea rămase între el și între Dumnezeul său. Din ochii cei îndreptați spre cer curgeau bogate lacrimi a durerei în amintirea a tot năcazul și pierderile pământești în anii cei mulți ce zăceau napoia lui. Dară ele erau lacrimile unui copil, care a aflat pre Părintele, care nu să mîniă, nu amenință, nu muștră, ci — iartă; că el îl iubește, și încă în veci.

În liniștea de vineri seara pași și bătrînul cu rîndunelele calea spre casă. În a douăsprezecea oară a vieții sale tristă, sânguratică a trezit Dumnezeu sufletul său, și în inima sa luminează lumina cea nestînsă a vieții vecinică, Iisus Mîntuitorul păcătoșilor.

Continuăm.

draga mea, ca să mă poți iubi pre mine?“

„Oh mamă dulce, dapoi că eu totdeauna te-am iubit pre tine, acuma te iubesc și te voi iubi totdeauna;“ respunde fetița, precînd sărută pre mama ei. „Dară nu mi-ai spus încă, cât de mare trebuie să fiu.“

Iar mama iarăși îi respunde cu o întrebare, după ce 'i spuse aceasta: „Cât de mare trebuie să fii, ca să te încrezi în mine și în îngrijirea mea?“

„Asta totdeauna am făcut-o,“ — zise micuța iarăși cu o sărutare; — „dară spune-mi aceea, ce ași dori eu să știu.“ Apoi să sui în brațele mamei și îmbrătoșă grumazul ei.

„Da!“ Asta era respunsul și apoi să plecă mama cu fiica ei pe genunchi, mama s'a rugat și în rugăciunea ei a oferit fiica ei Prietenului copiilor, după care aceasta atîta doria.

Și din nou întrebă ea de micuța: „Cât de mare trebuie ca să devii, ca să faci aceea, ce eu aștept dela tine?“

Pe jumătate ghicind, că ce vrea mama să spună cu aceasta, șopti micuța astfel: „O pot face acuma deja, fără ca să aștept până voi fi mai în vîrstă.“

„Atunci dară și poți fi creștină, fără ca să fii mai bătrînă, draga mea. Toate, câte trebuie să le faci este, ca pre Iisus, care a murit pe cruce pentru tine, să-l iubești și să te încrezi lui și să te silești la aceea, ca să-l urmezi pre el, care zise aceasta: „Lăsați să vie copii la mine.“ Nu ai avea voia a încêpe asta acuma?“

Dim B.-H.

Contraste.

Cînd pot să deviu creștin.

„Mamă,“ — zise odată o fetiță, — „mamă, cât de mare trebuie să fiu, ca să pot fi creștină?“

Mama cea înțeleaptă respunde la aceasta: „Cât de mare trebuie să fii

Înălțime.
Lumină.
Căldură.
Dulce.
Sănătate.
Viață.

Adâncime.
Întunec.
Frig.
Amar.
Boală.
Moarte.

* * *

* * *

Raiul.*Din cer să revarsă:*

Iubire.
Bucurie.
Pace.
Îndelungărbdare
Îndurare.
Bunătațe.
Credință.
Umilință.
Cumpătare.
Curățenie.
Rugăciune.
Binecuvântare.
Blândetă.
Amicabilitate.
Sinceritate.
Modestă.
Compatimire.
Cordialitate.
Părtinire.
Stătornicie.
Adevăr.
Vorbire curată.
Apărare.
Făgăduire de sine.
Nădejde.
Temere de D-zeu.
Mângâiere.
Respect.
Dor ceresc.

Iadul.*Din iad isbucnește:*

Ură
Năcaz.
Ceartă.
Murmur.
Neîndurare.
Răutăcioșie.
Necredință.
Îngămfare.
Necumpăt.
Desfrânare.
Blăsteme.
Înjurare.
Bădărăniă.
Brutalitate.
Viclenie.
Îmbulzeală.
Cruzime.
Sgârceeniă.
Urmărire.
Fățărie.
Minciună.
Calumniă.
Pirire.
Egoism.
Desperare.
Nelegiuire.
Dispreț.
Batjocură.
Plăcere trupească.

Gata pentru toate.

Un tinăr capabil, binecrescut fu pentru o poziție în Newyork primit și să făcu pe cale ca să ocupe locul său. Când ajunse el acolo, auzi spre spaima sa, că întreprinderea a falimentat, și el stătea acuma în orașul cel mare fără de mijloace și fără de prieteni. Era iarnă, și așteptările pentru el erau întunecoase, dară el își propuse, a apuca toate, câte 'i vin la mână. Când merse prin strade, observă el o grupă de lucrători, cari erau ocupați cu curățirea stradei de zăpadă. El întrebă, de ar putea și el ajuta, căpătă un loc și lucra cu lopata, ca și când nici când n'ar fi lucrat altceva. Câteva zile mai târziu veni proprietarul locului, un om foarte bogat, pe lângă lucrători și observă cu uimire pre lucrătorul cel inteligent, singular, care cu așa mare sirguință adună zăpada în grămadă. El îl grăi, căpătă un răspuns gentil, hotărît, vorbi o câteva minute cu el și apoi îl provocă, a veni în biroul său. În aceea seară a încetat adunarea zăpadei. Tinărul căpătă un loc în birou (cancelarie), și când împlini el aceea spre îndestularea principalului său, merse el tot mai sus și ajunse ca un oficiant prețuit a căsii de comerț. Rezultatul său de acolo veni, pentru că era gata, a face și cel mai mic lucru cu bucurie.

Din Wge.

Din toate aceasta câte sunt în inima ta? Dacă te arădici spre cer, binecuvântările lui să revărsă preste tine: dacă pleci inima ta spre iad, aceluia sămțăminte isbucnesc din tine. Către care direcțiune este inima ta mai aproape? Christos sau Belia?

Contiuare și sfârșit.*A trecut la viață.*

Înviere.
Frunseță.
Mărire.
Putere.
Libertate.
Înțelepciune.
Fericire.
Viață vecinică.

A intrat în împărăția morții.

Judecată.
Scârbă.
Dispreț.
Neputucioșă.
Robie.
Întuner. spiritual.
Condemnare.
Foc vecinic.

Care va fi partea ta? Care? DIN B.-H.**DIN FĂURIE.**

Un glotaș serie, că el într'o dimineață, după ce mâncasă bucată sa din urmă de pâne, să întinse după biblie, ca să guste și o bucată dir pânea vieței pentru sufletul său. Acuma fi strigă suboficerul: „Stai, asta nu există aici!“ O clipă gândi el: „Ce? Doară n'o vrea el să mă oprească, a ceti în Biblia mea!“ Dară apoi continuă suboficerul: „Aici nu

să cetește în liniște — cetește cu glas!" Așadară astfel era gândit. Și acumă să adunară toți feciorii pe după el, și el le ceti din biblie și să rugă cu ei.

* * *

Fratele Fetler, unul din predicătorii noștri din Rusia, care prin propășirea sa cercată foarte mult vorbi despre sine, trebuia îndată la început să fugă. El avea să fie dus la Siberia, dară să rugă, pentru copilul său de trei luni ca să poată merge în streinătate, ceea ce 'i s'a îngăduit. El să află acumă în Svedia, de unde a trimes o epistolă la "The Baptist Times and the Freeman". Pre creștinii Stundiști, Baptiști și evanghelici îi acuzară ca secte germane, cari ar fi căpătat dela Bismarck un miliard de franci, ca să facă în Rușia propagandă pentru Germania. Mai departe ar fi edat împăratul german o foaiă rusă a Baptiștilor în Germania sau Austria; și în fine ar fi dat împăratul german lui (Fetler) 600.000 de Rubeli, ca să-și poată zidi capela sa în Petroburg. (Bunul nostru împărat! În toate părțile scuipă el ca o nălucă! Noi îl prețuim mult, noi îl iubim îndeosebit foarte, decând a depus el așa mărturisiri lămurite; dară ca el într'atâta să se lase înhamat naintea trăsuri noastre baptistică, e totuși ceva prea mult pretins!)

În fine mai raportează Fetler, că dela venirea lui încă au fost 11 predicători exilați, zece din ei la Siberia; încă și 6 capele fură încuiate. Și pre acești urmăritori fanatici a tot creștinismul adevărat și-a ales Anglia ca consoți! Înțeagă-o, cine o poate înțelege!

* * *

Germania să luptă pentru existența sa, dară Anglia a apucat armele ca să nimicească o altă țară și ca să nimicească prosperitatea, care și-au câștigat-o germanii cei de un neam cu ei în lucru sirguincios și cîmstit.

Anglia aduce oameni sălbatici, indigeni, păgâni în Europa, ca să-i asmuțe contra creștinilor. Decând omori Cain pre fratele său, nu s'a făcut asemenea crimă infamă. Ostașii germani să luptă pentru patria lor, englezii pentru banul rostogolitor. Soldații francezi, cari încă își apără patria lor, sunt prețuiți de germani și priviți cu simpatie. Englezii sunt dincontra nespun de nesocotiți.

Sven Hedin.

* * *

Numai unul, acărui nume noi toți purtăm, care a purtat și a șters păcatele noastre, care a trăit și lucrat ca pildă naintea noastră, cum să lucrăm noi, Domnul și Mântuitorul nostru, el să planteze în d-voastră seriositatea moralică, ca sămțămintele d-voastre să fie tot curate și scopurile totdeauna mărețe. Iubirea către tată și mamă, către casa părintească și patrie rădăcinează în iubirea către El. Atunci veți fi scutiți contra tot soiul de ademeniri, nainte de toate contra pismeii și trufiei, și apoi puteți cânta și zice: „Noi germanii ne temem de Dumnezeu și de nimic în lumea asta.“

„Sângurul ajutor și mântuitor este și rămâne Mântuitorul!“

Împăratul *Wilhelm II.*

* * *

Domnul Dumnezeu a acățat în fiecare inimă clopoțelul de rugăciune, înse în lumina soarelui și fericirea vieții stă el de multe ori în țercere și mut. Dară când erumpe furtuna nevoiei, atunci începe a suna. Nevoia învață la rugăciune.

Împăratul *Wilhelm II.*

* * *

În Paris, așa cetim din „Frankf. Ztg.“, fu raportat în zilele trecute prin un actor renumit în Teatre Français o poezie în prosă, care să samnează ca cred-eul de războiu a

Franței. Textul, care este dela Henri Lavedan, să fie după cum să pare prin Franța întreagă lățită și de fiecare franțuz patriotic învățat de-a rostul. Cred-eul sună cum urmează:

Credo. Eu cred în biruința soldaților nostri, în știința și devotarea conducătorilor nostri. — Eu cred în puterea dreptului, în expedițiunea cruciată o omenimei culturai, în Franța cea vecinică, netrecătoare și necesară. — Eu cred în prețul durerilor și în meritele speranței. — Eu cred în încrederea, în colecția, în lucrul cel bun zilnic, în regulă, în îndurarea luptătoare. — Eu cred în sângele ranei și în apa sfințită, în focul artileriei, în flacăra luminei de ceară și mărgeaua de matanie. — Eu cred în votul cel sfânt a bătrînilor și în atotputernica neștiință a copiilor. — Eu cred în rugăciunea femeilor, în nedormirea eroică a bărbaților, în odichna cea pioasă a mamelor, în curățenia cauzei noastre și în mărirea cea nepătată a steagurilor noastre. — Eu cred în marele nostru trecut, în mărirea noastră din prezent și în viitorul nostru mai mare. — Eu cred în cei vii ai patriei noastre, și eu cred în morții ei. — Eu cred în mâinile înarmate în fer, și eu cred în mâinile închise spre rugăciune. — Eu cred în noi. Eu cred în Dumnezeu. Eu cred, eu cred.

Cu adevărat franțuzește! Noi credem altceva.

* * *

Cineva mă întrebă, că oare mai putē-mu-ne și acuma ruga: „Ne iartă păcatele noastre, precum și noi iertăm păcătoșilor nostri!“ Da, dacă nu am putea, atunci am fi pierdut pre Mântuitorul și în El scopul nostru.

Noi putem și trebuie și și voim să ne rugăm. Noi voim să ne rugăm — contra armelor vrăjmașe, contra violenței lor, dară spre mântuirea lor, că D-zeu să-i umilească spre pocăință, spre întoarcere — spre pacea lui D-zeu.

P. L. Leur. Din Wgo.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Al II-lea pătrar.

Duminică, în 4. Aprilie.

14. Învierea lui Christos.

(Lecțiune de Paști.)

Matieu 28. 1—10.

Cuvânt de aur: „Iar acum Christos s'a sculat din morți.“ (I. Cor. 15, 20.)

Lecțiunea de astăzi să deosebește de celelalte. Dară și ziua de astăzi este deosebită. Unii o sărbătorească veselă acasă, alții să poate sunt întristați în câmpul de luptă, gândind la iubiții lor. Dară noi cei de acasă ar trebui să ne bucurăm îndeosebi cu copiii de Mântuitorul nostru, care și-a dat viața și sângele său ca să ne rescumpere pre noi prin moartea sa. Dară bucuria noastră își are culmea ei în învierea Domnului, care acuma șade d'a dreapta Părintelui, dară care prin învierea sa a făcut o nemărginită bucurie învățăceilor săi. Noi încă ne bucurăm, că avem un Mântuitor viu, care suferind și murind pentru noi ne-a câștigat dreptul, de a ne numi fii ai lui Dumnezeu și a ne duce în viața vecinică, fericită la sine.

Duminică, în 11. Aprilie.

15. Cum e David uns de rege.

I. Samuil 16, 1—23.

Cuvânt de aur: „Omul să uită la ochi, iar Iehova să uită la inimă.“ (I. Sam. 16, 7.)

După ce am văzut alegerea, ungerea, biruințele, căderea și lăpădarea lui Saul, vedem noi astăzi pre Samuil îngrijit și întristat pentru aceasta pățanie cu Saul, și îndemnarea lui D-zeu în privința altui ales al său. El căpătă îndrumarea a merge la Betleem, unde să afla Ișai, un om din Iuda, și în casa și familia acestuia este omul cel nou, care va ocupa tronul lui Israel. Ajungând Samuil acolo, și pregătind casa lui Ișai, și mai

ales scopul însărcinării sale gândește el ca un om, când vede pre cei mai bătrâni fii alui Ișai. Dară Dumnezeu îl indeamnă a nu căuta statura și fața celora, ci să aștepte glasul lui Dumnezeu. Cei șapte fii trecură pe din naintea lui Samuil, dară ei n'au fost aleși. Ișai trebuia să caute după cel mai nesocotit dintre fiii săi. Dară Dumnezeu caută inima și alege ce este nebul a lumii, ca să rușineze pre cei înțelepți. David este alesul și și unsul lui Dumnezeu, și pentru aceea, „scoală-te și-l unge, că acesta este“, zise Dumnezeu, și Samuil o face. Inima lui să ușurează, când știu că Dumnezeu și-a găsit omul și împlinit scopul. A încetat plânsul și jalea și bucuria și buna încredere a umplut inima sa, când văzu tânărul rege, adevărat așteptător de tron. El avu o bună nădejde, că Dumnezeu aflase pre David, un om după inima sa. Bunul Dumnezeu vrea să facă și din noi oameni încoronați, ca regi și preoți în împărăția sa numai dacă și noi ne-om umili și vom căuta să umblăm pe calea lui. De vom fi ca David, adevărat plăcuți inimei lui Dumnezeu. Să ne silim dară, iubiți copii, a iubi pre Dumnezeu și cuvântul său.

Duminecă, în 18. Aprilie.

16. Psalmul păstoral.

Psalm 23.

Cuvânt de aur: „Iehova este păstorul meu.“ (Psalm 23, 1.)

În duminica trecută am auzit noi despre ungerea tânărului David, care fu uns ca rege, pentru că era alesul lui Dumnezeu. El era simplu, modest, dară în inima lui era ceva, ce era prețios nămintea lui Dumnezeu. Nu am auzit noi nămintea ungerei sale nimic despre el, înse bunul Dumnezeu și l-a pregătit în urma oilor și l-a cunoscut bine, a știut, că el va fi un rege mare, un viteaz curajos și un serv iubit al său. Despre această dovedește scriptura în multe locuri, dară dovedesc și Psalmii, și

mai ales Psalmul lecției noastre ne dovedește buna sa încredere în Iehova, Păstorul său. În ori ce stare el s'ar afla: el știe „Iehova este Păstorul meu!“ Ce fericit o putut el fi! Dară uitați numai, iubiți copii, Domnul nostru Iisus să numește Păstorul cel bun, el a dat viața sa pentru noi și vrea, ca noi să ne încredem păstoriei sale, el ne va păstori și pășuna minunat și vrea să ne ducă în împărăția sa, la fericire vecinică. Nu ați dori să veniți la așa un păstor bun? Oh veniți, că el bucuros vă primește, ba vă chiamă cu glas dulce pe brațele sale. Vedeti, cât de fericit s'a sămțit David în vremurile de demult sub conducerea acestui Păstor; și cu cât mai fericiti puteți fi voi pe brațele lui Iisus.

Duminecă, în 25. Aprilie.

17. David și Goliat.

[I Samuel 17, 25—54.]

Cuvânt de aur: „Dacă Dumnezeu pentru noi este, cine va fi contra noastră?“ (Rom. 8, 31.)

În duminica trecută am văzut noi și am învățat despre încrederea lui David în Dumnezeu și în conducerea lui păstorească, și doară ar zice cineva: dăpoi că-i ușor a scria, a vorbi și a spune altora, dară facă-o el! Înse lecțiunea de astăzi ne dovedește nouă învățătura lui David în praxă: El nu numai vorbește despre o bună încredere, ci el și dovedește o adâncă încredere în Dumnezeul cel mare și scutitorul și apărătorul vieții sale. El vine la luptă, adevărat pe câmpul de luptă la frații săi, și aici aude el despre Goliat și vede frica cea mare a unui popor întreg de un sânzur om; nu să află, cine să iee sus lupta cu oriașul, că în aceea multime de ostași izraeliți cu tot cu regele lor nu era aceea încredere în puterea lui Dumnezeu, că toți să uitau cu groază la un om și nici unul nu și-a adus aminte, că ei au un Dumnezeu cu

mult mai puternic, care-i poate ajuta, David nu mult caută la oriaș, el nu caută la armele lui puternice, ci el caută la bunul său Păstor, care atât de minunat l-a ajutat pre el până acuma, și care nici astădată nu-l va părăsi. El o știu, că filisteianul nu are pre Dumnezeu, ci el defaimă și desprețuiește tot ce-i dumnezeesc și să încrede în puterea proprie; dară el merge liniștit, fără de nici o groază spre oriaș, în numele lui Dumnezeu, și David cel mic, biruiește pre filisteianul cel mare și făleț. Și noi, dragilor copii, putem face lucruri mari cu Dumnezeu. Contra noastră nu vin oameni oriași, dară vine păcatul, minciuna, tăgăduirea, lăcomia și multe alte poftă mărunte, și dacă noi nu suntem trezi în zilele de ispită, de nu căutăm la Dumnezeu și în numele lui nu ne luptăm în rugăciune contra lor, atunci vom fi biruiți. Să căutăm dară, ca să fugim de ispită, să fim curajoși contra păcatului luptându-ne, atunci vom fi încununati cu cununa vieții vecinice. Domnul Iisus vă ajute la asta.

Duminecă, în 2. Maiu.

18. Saul ispitit, a ucide pre David.

I. *Samuil* 19, 1—21.

Cuvânt de aur: „Cel ce se încrede în Iehova, va fi scăpat.“ (Prov. 29, 25.)

Noi am auzit în Dumineca trecută despre vitejia cea cu mare încredere alui David. Astăzi îl aflăm ca un cântăreț pe harfă (harfist) în casa regelui Saul. Ar zice doară cineva, că acuma ar fi David mai fericit, decât în urma oilor, că acuma e scutit de ploii și furtune, fere sălbătice și de oameni răuvoitori, dară nu era așa; că el, și dacă era modest și s'a temut de Dumnezeu și a onorat pre regele, totuși nu era soartea lui vrednică de pismuit, că Saul, care era lăpădat de Dumnezeu, era chinat de un duș-rău, care băgă în el o ură contra lui David, și care voia să nu ajungă David mai vestit

ca Saul. Într'o zi, când David să gândește la nimica rău, ci că pe harfă, ia Saul sageata și vrea să pironască la părete. Dară și aici adeverește cuvântul lui Dumnezeu că „cei ce se încred, vor fi scutiți și David scăpă, după ce mai scie el odată mai nainte la mijloci prietinelui său Ionatan. David fu Dară unde fuge el? Oare la ni prietini nebuni, cari l-ar îndemna ceva faptă rea contra lui Saul? el fuge la omul lui Dumnezeu muil, și acolo să cufundă el, nu planuri rele, ci în căutarea de Dumnezeu. Că a profeti numai așa puteau, cari căutau pre Dumnezeu. Este, că în urmă și Saul pro: dară aceea nu din pietatea, ori merea sa de Dumnezeu venise, e ajunsă în cercul profetilor cu tot oamenii săi și pe o clipă îi atî Duchul cel bun a lui Dumnezeu, în urmă tot aceea erau. Că ei veniră cu scopul a căuta viața Dumnezeu, ci a ucide pre David, aceasta îi împiedică în planul rău. De ne vom încrede în Dumnezeu și noi vom fi scutiți ca David iar de vom face ca Saul, Dumnezeu să lasă batjocorit. Să căutăm iubiți copii, pre Dumnezeu din tr reță și să ne încredințăm brațului, atunci împăratul întunereci Satana nu ne va putea strica și vom fi scutiți de atacurile lui și fi fericiți în turma Domnului Ii Să ne grăbim dară la el; sau de mai aveți vreme? Satana aceea; dară Domnul Iisus ne primește tăzi pe brațele sale.

Pentru Duminecă, în 9. Maiu.

19. Prietenie între David și Ionat:

I. *Samuil*. 20, 1—42.

Cuvânt de aur: Proverbe 17,

Să răspândim foilele „ADEVĂRUL
„RAZELE AURORII“ și „CHRĂȘTINUL“

Câmpul de luptă.

În cursul săptămânilor din urmă (nainte de 15. martie) s'a întors vremea foarte rece și așa ninsoare a fost mai ales în carpați, că luptele au fost foarte împiedecate. Pe alocurea zăpadă ca omul de naltă și așa, ca să se poată duce nutremânt în șanturile de pușcat, mai înainte trebuia să se taie cale prin zăpadă. La loc șes nu-i asta așa mare lucru, dară între munți, stânci, crepături cere opinteli oriașe. În asta vreme pentru amândouă părți nefavorabilă, totuși au curs luptele și încă câte odată cu mare putere. Rușii au voit mai ales la Uzsok să rupă linia trupelor noastre; dară aceasta nu le-a reușit. Pe linia dela Uzsok până la Lupkow a fost în general tare lupta, dară vrăjmașul n'a putut ajunge rezultat, ba ostași ruși s'au predat cu mulțimea. În partea de miazănoapte a comitatului Șaros s'au virit rușii încă în decembre și opunerea lor e atât de stăruitoare, că nu s'au putut până acuma bate afară, deși un unghiu a lor fu ruinat. Asemenea lupte curg la Dukla și Dunaiet. Dela gorlice (care-i cam 25 kilometri dela granița ungară) spre miazăzi au înaintat trupele noastre și au prins mai mulți prizoneri. În general cuprins în aceste lupte în toate zilele au desarmat ostași vrăjmași, acărora număr iarăși a crescut la mai multe mii. Lupte curg și la Nadvorna, dela hotarul ungar cam 40 km. în Galiția asupra Bucovinei, unde trupele noastre au bătut napoi înaintarea rușilor.

Și în Polonia rusă curge lupta cu mare vioitate, dară rezultatul numai mai târziu se va arăta. În teritorul ocupat de trupele noastre au pus în vigoare administrația austro-ungară cu deplină libertate religioasă, că mărghinirea de până acuma a conștiinței a cauzat, ca oamenii în multe țări stagnează în neștiință spirituală și sufletească și scule sunt oarbe a agitatorilor răuvoitori.

Trupele germane să luptă cu succes în Polonia-rusă pe amândouă laturile ale Vistulei. La Rava (dela Lodz spre răsărit 60 km. și dela Varșovia spre miazăzi-apus 75 km.) în zilele de 5—7 martie au prins 3400 ruși și au prădat 16 mașine de pușcat.

Pe linia de miazănoapte, lângă Prusia, unde germanii înăntează ca un braț întins contra trupelor ruse, voiau aceștia să spargă frontul germanilor, dară i-au bătut napoi. În general fac rușii mari opinteli, dară nici pe lângă jertfele lor mari nu pot ajunge ceva rezultat deosebit. Pierderea lor de mai înainte cu puțină săptămâni a fost așa mare, că aceea mai ales în tunuri cu greu să înlocuiește.

În Franța trupele germane mai pe linia întreagă s'au îngrădit cu mai multe rânduri de gard de sîrmă, preste cari a trece vrăjmașul e cu greu, că când se apropie de aceste garduri, îi întimpină ploaie de glonțuri și trebuie să piară. La Champagne în zilele trecute s'a desvoltat o mare luptă, dară atacul franțuzilor nu numai că era fără de efect, ci mai de tot s'a frânt. Dela febr. 16-lea au pierdut cam 40.000 de oameni și germanii au prins 36 ofițeri și 2400 feciori. Însă lupta a costat și germanilor cam 15.000 de oameni.

Pe mare încă curge lupta. Submarinele germane necontenit confundă corăbiile engleze. Dardanellele (strimtoare de mare în Turcia, între Asia mică și Europa) mai multe corăbiile engleze și franțuze să silesc a pătrunde. Acestea au atacat mai de multe ori cetățile dardanellelor, au trimes multe împușcături spre ele, dară pagube mai însemnate nu le-au putut face. Din contra tunurile turcești au stricat mai multe corăbiile englezești și între ele corabia cea mai mare de războiu cu numele Queen-Elisabeth.

În partea de miazăzi a Mezopotamiei încă a fost ciocnire între turci și englezi, cu biruința turcilor. Fieșt

mult mai puternic, care-i poate ajuta, David nu mult caută la oriaș, el nu caută la armele lui puternice, ci el caută la bunul său Păstor, care atât de minunat l-a ajutat pre el până acuma, și care nici astădată nu-l va părăsi. El o știu, că filisteanul nu are pre Dumnezeu, ci el defaimă și desprețuiește tot ce-i dumnezeese și să încrede în puterea proprie; dară el merge liniștit, fără de nici o groază spre oriaș, în numele lui Dumnezeu, și David cel mic, biruiește pre filisteanul cel mare și făleț. Și noi, dragilor copii, putem face lucruri mari cu Dumnezeu. Contra noastră nu vin oameni oriași, dară vine păcatul, minciuna, tăgăduirea, lăcomia și multe alte poftă mărunte, și dacă noi nu suntem trezi în zilele de ispită, de nu căutăm la Dumnezeu și în numele lui nu ne luptăm în rugăciune contra lor, atunci vom fi biruiți. Să căutăm dară, ca să fugim de ispită, să fim curajoși contra păcatului luptându-ne, atunci vom fi încununati cu cununa vieții vecinice. Domnul Iisus vă ajute la asta.

Duminecă, în 2. Maiu.

18. Saul ispitit, a ucide pre David.

I. Samuil 19, 1—21.

Cuvânt de aur: „Cel ce se încrede în Iehova, va fi scăpat.“ (Prov. 29, 25.)

Noi am auzit în Dumineca trecută despre vitejia cea cu mare încredere alui David. Astăzi îl aflăm ca un cântăreț pe harfă (harfist) în casa regelui Saul. Ar zice doară cineva, că acuma ar fi David mai fericit, decât în urma oilor, că acuma e scutit de ploii și furtune, fere sălbatice și de oameni răuvoitori, dară nu era așa; că el, și dacă era modest și s'a temut de Dumnezeu și a onorat pre regele, totuși nu era soartea lui vrednică de pismuit, că Saul, care era lăpădat de Dumnezeu, era chinat de un duch rău, care băgă în el o ură contra lui David, și care voia să nu ajungă David mai vestit

ca Saul. Într'o zi, când David nu să gândește la nimica rău, ci cântă pe harfă, ia Saul sageata și vrea să-l pironască la părete. Dară și aici să adeverește cuvântul lui Dumnezeu, că „cei ce se încred, vor fi scutiți“, și David scăpă, după ce mai scăpă el odată mai nainte la mijlocirea prietinelui său Ionatan. David fuge. Dară unde fuge el? Oare la niște prietini nebuni, cari l-ar îndemna la ceva faptă rea contra lui Saul? Nu, el fuge la omul lui Dumnezeu Samuil, și acolo să cufundă el, nu în planuri rele, ci în căutarea de Dumnezeu. Că a profeți numai așa unii puteau, cari căutau pre Dumnezeu. Este, că în urmă și Saul profeți, dară aceea nu din pietatea, ori temerea sa de Dumnezeu venise, ci el ajunsese în cercul profeților cu tot cu oamenii săi și pe o clipă îi atinse Duchul cel bun a lui Dumnezeu, iar în urmă tot aceia erau. Că ei nu veniră cu scopul a căuta viața din Dumnezeu, ci a ucide pre David, și aceasta îi împiedică în planul lor rău. De ne vom încrede în Dumnezeu și noi vom fi scutiți ca David, iar de vom face ca Saul, Dumnezeu nu să lasă batjocorit. Să căutăm noi, iubiți copii, pre Dumnezeu din tinăreț și să ne încredințăm brațelor lui, atunci împăratul întunerecului, Satana nu ne va putea strica și noi vom fi scutiți de atacurile lui și vom fi fericiți în turma Domnului Iisus. Să ne grăbim dară la el; sau doară mai aveți vreme? Satana aceea zice, dară Domnul Iisus ne primește astăzi pe brațele sale.

Pontru Duminecă, în 9. Maiu.

19. Prietenie între David și Ionatan.

I. Samuil. 20, 1—42.

Cuvânt de aur: Proverbe 17, 17.

Să răspândim foilele „ADEVĂRUL“
„RAZELE AURORII“ și „CHRĂȘTIANUL“.

Câmpul de luptă.

În cursul săptămânilor din urmă (nainte de 15. martie) s'a întors vremea foarte rece și așa ninsoare a fost mai ales în carpați, că luptele au fost foarte împiedecate. Pe alocurea zăpadă ca omul de naltă și așa, ca să se poată duce nutremânt în șanturile de pușcat, mai înainte trebuia să se taie cale prin zăpadă. La loc șes nu-i asta așa mare lucru, dară între munți, stânci, crepături cere opinteli oriase. În asta vreme pentru amândouă părți nefavorabilă, totuși au curs luptele și încă câte odată cu mare putere. Rușii au voit mai ales la Uzsok să rupă linia trupelor noastre; dară aceasta nu le-a reușit. Pe linia dela Uzsok până la Lupkow a fost în general tare lupta, dară vrăjmașul n'a putut ajunge rezultat, ba ostași ruși s'au predat cu mulțimea. În partea de miazănoapte a comitatului Șaroș s'au vîrit rușii încă în decembre și opunerea lor e atît de stăruitoare, că nu s'au putut până acuma bate afară, deși un unghiu a lor fu ruinat. Asemenea lupte curg la Dukla și Dunaiet. Dela gorlice (care-i cam 25 chilometri dela granița ungară) spre miazăzi au înaintat trupele noastre și au prins mai mulți prizoneri. În general cuprins în aceste lupte în toate zilele au desarmat ostași vrăjmași, acărur număr iarăși a crescut la mai multe mii. Lupte curg și la Nadvorna, dela hotarul ungar cam 40 km. în Galiția asupra Bucovinei, unde trupele noastre au bătut napoi înaintarea rușilor.

Și în Polonia rusă curge lupta cu mare vioitate, dară rezultatul numai mai târziu se va arăta. În teritorul ocupat de trupele noastre au pus în vigoare administrația austro-ungară cu deplină libertate religioasă, că mărginirea de până acuma a conștiinței a cauzat, ca oamenii în multe țări stagnează în neștiință spirituală și sufletească și scule sunt oarbe a agitatorilor răuvoitori.

Trupele germane să luptă cu succes în Polonia-rusă pe amândouă laturile ale Vistulei. La Rava (dela Lodz spre răsărit 60 km. și dela Varșovia spre miazăzi-apus 75 km.) în zilele de 5—7 martie au prins 3400 ruși și au prădat 16 mașine de pușcat.

Pe linia de miazănoapte, lângă Prusia, unde germanii înăntează ca un braț întins contra trupelor ruse, voiau aceștia să spargă frontul germanilor, dară i-au bătut napoi. În general fac rușii mari opinteli, dară nici pe lângă jertfele lor mari nu pot ajunge ceva rezultat deosebit. Pierderea lor de mai înainte cu puțin săptămâni a fost așa mare, că aceea mai ales în tunuri cu greu să înlocuiește.

În Franța trupele germane mai pe linia întreagă s'au îngrădit cu mai multe rânduri de gard de sîrmă, preste cari a trece vrăjmașul e cu greu, că când se apropie de aceste garduri, îi întîmpină ploaie de glonțuri și trebuie să piară. La Champagne în zilele trecute s'a desvoltat o mare luptă, dară atacul franțuzilor nu numai că era fără de efect, ci mai de tot s'a frânt. Dela febr. 16-lea au pierdut cam 40.000 de oameni și germanii au prins 36 oficeri și 2400 feciori. Înce lupta a costat și germanilor cam 15.000 de oameni.

Pe mare încă curge lupta. Submarinele germane necentenit confundă corăbii engleze. Dardanellele (strîmtoare de mare în Turcia, între Asia mică și Europa) mai multe corăbii engleze și franțuze să silesc a pătrunde. Acestea au atacat mai de multe ori cetățile dardanellelor, au trimes multe împușcături spre ele, dară pagube mai înșămnațe nu le-au putut face. Dincontra tunurile turcești au stricat mai multe corăbii englezești și între ele corabia cea mai mare de războiu cu numele Queen-Elisabeth.

În partea de miazăzi a Mezopotamiei încă a fost ciocnire între turci și englezi, cu biruința turcilor. Firește

sunt aceste ciocniri de mult mai mică măsură, decât cele de pe câmpul european.

Dară nu numai arma a stâns viața trupului, ci mulți au înghețat, alții au ajuns rău victimele boalelor înfiorătoare, pe când au fost și așa unii, cari picând din locuri înalte au pierit, că în aer zboară multe mașine de sburat și aeroplanuri, ca să verse de sus focul pe taberele și întăriturile vrămașe.

Președintele Statelor Unite din America iarăși vrea să înceapă a lega pacea. Oh, de i-ar reuși lui aceasta, ca în atmosfera cea binefăcătoare a păcii să se poată înlocui aceea, ce spiritele războiului au ruinat, iar mai ales, ca împărăția lui Dumnezeu să se edifice prin evanghelie.

Din B. H.

Cum putem aștepta bine- :-: cuvântare? :-:

„Pune-te va Jehova ca să-i fi popor sfânt; dupăcum el cu jurământ s'a jurat ție; dacă vei păzi ordinele lui Jehova Dumnezeuul tău, și vei umbla pe căile lui.

Și Jehova te va face pre tine să prisosești în bunătăți, în fructul pântecelui tău, și în fătul vitelor tale și în fructul pământului tău, în pământul, pre care Jehova, Dumnezeuul tău cu pirământ-l-a promis părinților tăi să-ți-l dea. Deschide-va ție Jehova te-saurul său cel bun, cerul, ca să dea ploaie pământului tău la timpul său, ca să binecuvinteze toată lucrarea mânelor tale; și tu vei imprumuta multor popoare, dară nu vei lua împrumut.“ (V. Moisi 28, 9. 11. 12.)

Guvernul, adică autoritățile, au dat ordin către poporul nostru, ca fiecare să lucreze pământul și să nu rămână deșert, nelucrat nici o urmă de pământ, care-i pentru aceea, ca să aducă roadă. Și în fapt e un lucru bun a face pre fiecare atent, ca să se îngrijască de așa face pământul roditor. După cum arată împrejurările de acuma de războiu, e de lipsă

a se îngriji nainte, ca țara să aibe de ajuns nutremânt și să nu ducă lipsă, să nu fomească nimene. Așadară tre ue țarinile sămănate cu griu, săcară, orz, ovăș și alte sămănături; trebuie pus cartofi, legume și toate acele folositoare pentru traiu, care nu numai pentru nutrirea oamenilor și a animalelor, ci și pentru îmbrăcăminte sunt de folos (cânepă, in, etc.)

Aceasta trebuie s'o facă toți cu sîrguință, care are pământ.

Dară . . . !

Oh, de și-ar aduce aminte toți oamenii, că toată silința omului e zădarnică, dacă binecuvântarea lui Dumnezeu nu'i să adaugă !

„Dacă Dumnezeu nu zidește casa, înzădar să ostenească cei ce o zidesc.“ (Psalm 127, 1.)

Noi putem pune sămânța, putem planta plantele, putem curăți pomii noștri, dacă după căldura cea plăcută și recreitoare a soarelui de primăvară de odată vine un ger. Sau dacă în vremea cea mai de lipsă încetează ploua și vine o arșiță și uscătură mare cu săptămânile. Sau dacă vin locuste, rugina (tăciune) și alte lovituri. Ba sămănăturile cele bogate pot a se legăna și fruptele pomilor a se coace în mare frumseță dacă de odată vine un vifor peste țară și vântul desrădăcinează pomii, iar grindina nimește sămănăturile.

Ce-i dară de lipsă, când sămănăm țarinile și curățim pomii noștri ?

Aceea-i de lipsă, că să ne întorcem cu inimile noastre către Dumnezeu și să ne predăm lui.

Trebuie să ne rugăm de El, ca să binecuvinteze lucrul mânelor noastre. Dară rugăciunea cu cuvântul și cu diferite ceremonii nu ajunge nimic. Înzădar merg oamenii afară la țarine sub steagul cruciat și acolo spun rugăciune și răsună cântări, dacă inimile lor rămân nepocăite.

Economii lucrători de pământ trebuie să se hotărască, ca de aci nainte vreu să umble pe cale adevărată, potrivită și ca oameni temători de Dum-

nezeu vreu să trăiască într'un mod cu adevărat creștin. Caută voia lui Dumnezeu, cetesc sfânta Scriptură, care'i conduce pre ei la lumină și ca pomi nobili, rodese fructe nobile cu faptele lor. Scapă pre cel în mizerie, scutesc la judecată pre cel orfan, iau sus pră văduvei. (Isaia 1, 17.) Cu-un cuvânt ei să silesc a trăi o viață plină de credință.

Atunci rugăciunile și cererile vor fi ascultate și atâtea bucate și poame vor fi la sfârșitul verei și începutul toamnei, că abea vom putea găsi loc pe sama lor.

Oh, de ar veni consoții nostri la acest cuget. Dară ce să faceți voi fraților, când sămănați țarinile voastre? Nu uitați la lucrarea a toate părțile de pământ a cere deosebit pentru fiecare bucată binecuvântarea cerescului Părinte. Plecativă pe genunchi cu tot cu copiii vostri și oferind inimili voastre Domnului, cereți binecuvântare dela el.

Dară însămnați-vă, ca și în inimile voastre, preste modul vieții voastre de acum să învie hotăriri nobile. Nu voturi, că călcarea votului e păcat, mare păcat, dară hotăriri spre bine, la cari să cereți adeseori ajutorul lui Dumnezeu, așazis în toate zilele. Hotăriri, că de acuma nainte voiți să fiți creștini mai zeloși. Vă veți sili a vă bucura de mila Domnului și veți purta bucuos crucea. Mai multă grijă vreți să aveți de a sprijini pre văduve, orfani și săraci și veți dovedi mai mult zel în lățirea evangheliei.

Cereți ajutorul Domnului la îndepărtarea acestor propuneri și veți vedea, că lucrul pământului și ori ce lucru a mânelor voastre va binecuvânta Domnul.

Preste așteptarea voastră vă va binecuvânta cerescul nostru Părinte! Și încă și aceea veți putea auzi din partea consoților (consătenilor) vostri, că: „Mergem cu voi, că am auzit, că cu voi este Dumnezeu!” (Zaharia 8, 23.)

Din B.-H.

Stăruțiți în rugăciune!

Că cât de lipsă este în asta vreme a ne ruga pentru ieșire cu rezultat bun a războiului ne-o amintește o foaiă, acărei corespondent a vorbit cu marele general Hindenburg. El spune aceasta în puține, dară cumpănitoare cuvinte. El zice: „Că în Germania a slăbit rugăciune, aceea o cunosc eu în luptele noastre.” Așadară fraților, sus la rugăciunie, că aceasta observare ne vorbește și nouă, și încă cu glas puternic. Să nu slăbim, de vrem să gustăm fructele cele dulci ale libertății conștiinței, care ne-o și dee Domnul curând.

Întrebări biblice.

1. Unde este scris: Toată tabăra alerga strigând?

2. Unde: Când auziră, că filistenii fugeau, și ei 'i urmăreau cu rezbel?

3. Unde: Nu a acelora iuți e alergarea?

4. Unde: Pe calea ordinelor tale voiu alerga?

Întrebările din trecut au fost:

1. Esau, Moisi 25, 34; 2. Ahab, I. Regi 18, 41, 44; 3. În tabăra sirienilor, II. Regi 7, 8; 4. Poporul Samariei. II. Regi 6, 25.

Au aflat: Kalko Margit, Berbekár Erzsi, Magda și Mariska, — Körösbökény 1. 2. 3. 4. Cintean Giulița, Clepe Lidia, Lucaci Cațița, Sfânt Sena, Clepe Sida, Moț Mariuța, Mariș Ioana, Ardelean Ielina, Ardelean Marica, Șiclovian Pavel, Clepe Giuri, Mariș Mitru, Ilie iș Pavel — Körtös 1. 3. 4. Pernyovan Roza — Ó-Palos 1. 3. Balázs Maria. — Kétegyháza 1. Barci Petru — Marosborsa, 1. 2. Dragomir Nicolae, George și Todor — Galșa. 1. 3. 4. Farkas Mariska. — Nagylak 1. 3. Trașan George. — Marosborsa 2. 3. Bradin George — Aradkövü 1. 3. Szabó Anna, Pap Moisi, Vidican Lina, Drinș Maria, Bulzan Lina și Kiss Iuliska — Tulka 3. 4. Ambrosie Ignișca — Romania 1. 4.

Luăți aminte! Întrebările trebuie să fie pe 18-lea ajunse la redacție în Körösbökény. Cei ce trimet ceva scrieri pe sama foii, le trimeată la Körösbökény. Cei ce trimet bani, îi

trimeată la Budapesta. Cei ce nu capătă foaia regulat, scrie îndată la Budapesta. La cei ce le trebuiesc foi, ori cărți, să scrie la Budapesta, la tipografia noastră.

Așadar nu la redacție, că poate suferi întârziare, ori că să poate și pierde scrierea; că la redacție vin foarte multe scrieri, și unile, cari nu sunt hotărâte pentru lucrul foii, să pun de o parte până să pot trimete la tipografie cu alte mai multe scrieri, și astfel ori că întârzie, ori că nici nu-și ajung scopul. Nu le pară aceasta greu la iubiții nostri cetitori, dară vă rog, a nu-mi dați și acela lucru, care nu să ține de mine. Adecă despre banii foii, despre reclamarea foii și comandarea cărților nu trimeteți la mine, ci la *Budapesta pe adresa cunoscută: Welker József*. Iar despre răspunsul întrebărilor, scrieri pe sama foii, precum vesti de bucurie din adunări nu trimeteți la Pesta, ci adresați simplu: *Redacția „Adevărul” Körösbököny*. Salută pretoți cu iubire dorindu-le sărbători fericite.

Berbecar.

Călimdarul nostru

„Patru Anotimpuri“

pe anul 1915 e de mult tipărit; cum de nu să îngrijesc unii a-l respândi între oameni? Noi avem încă multe rămase, dară așa credem, că sunt și mai mulți oameni rămași fără de ele! Pe câmpul de luptă avem noi frați, or, prietini, fii, ori rude, cunoscuți, ei ar dori după ceva de cetit, pentru ce nu le trimeteți câte un călimdar? Am văzut cu durere așa unii din ai nostri, pre cari nici de cum nu-i putem lăuda, că au adus călimdare streine și le-au vîndut, dară de al nostru călimdar nu i-a dorut capul; doară pentru că nu conține așa multe minciuni? Încă nu-i târziu, încă să mai pot trimete la iubiții nostri așa călimdare și vom vedea, că încă și multămită vom căpăta pentru ele.

Cel ce scrie aceste șire o știe din pățanie. Sau doară nici nu me gândim noi, că și acesta-i un lucr de misiune și încă un lucru foarte folositor în cauza împărăției lui Dumnezeu. Seriați dară astăzi la tipografia noastră în Budapesta după acest călimdar, acărui preț e acuma numai 10 fileri spre exemplar.

PUBLICĂRI.

Un prunc de 10—15 ani să caute ca servitor un frate fără de familie. Adresa Slev Vasile Halmágyesűcs, Arad-m.

Tractatul: **Pentru ce creștinii țărâș Dumineca**. Să capătă pentru 4 fl. la Berbecar Vazul, Körösbököny, Aradmegye.

Au apărut

Tractate nouă

în limba Maghiară, Germană și Română.

În limba română până acuma au apărut următoarele tractate:

Beat și muribund.
Ce eu fac, nu știi tu acuma.
Fără de scapare.
Redăruiți.
Sarcina lăpădată.
Undei fratele tău.
Un sângur păcat.

Cineva scrie: „Trimeteți din fiecare câte o sută.” O sută din ele costă 50 fileri. Ele sunt foarte interesante și de folos a missiona cu ele ori unde. Să pot ușor trimete la soldați în câmpul de luptă.

Să pot căpăta la:

Welker József, Bpest, Hársfa-u. 33.

Redactor responsabil:
VASILIU BERBECAR.